

[Niels Helveg Petersen]

sesniveau. Det er en udmærket bred, dækkende målsætning.

Så er jeg da glad for, at det er lykkedes hr. Holger K. Nielsen at overvinde sig selv til at sige, at prisstabilitet da ikke var af det onde. Det synes jeg vi skal være glade for. Det forholder sig også sådan, hvad hr. Holger K. Nielsen sikkert udmærket ved, at høj inflation er den mest uretfærdige form for fordelingspolitik, der findes. Hvem har glæde af høj inflation? Det har især de mennesker, der ejer faste værdier, hvad enten det er i ejendom eller i aktier.

Derimod er det helt naturligt, at en centralbank og også en nationalbank må se til, at pengenes værdi ikke forringes. Det er faktisk hovedopgaven for en centralbank, hvad skulle det ellers være? I den danske nationalbanklov kalder vi det at opretholde et sundt pengevæsen, men det er i virkeligheden nøjagtig det samme, nemlig et udtryk for, at man skal prøve at holde inflationen nede.

Så må jeg sige, at jeg ikke kan lade være at undre mig lidt over den diskussion, der er opstået mellem hr. Gade og hr. Ivar Nørgaard. For mig er det altså ikke nogen særlig overraskelse, at der er uenighed mellem Folketingets partier. Det er, ligesom det skulle være et tema, men det er da noget, vi lever med hver dag.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget her under de korte bemærkninger, men når SF's formand nu stiller mig et konkret spørgsmål, fortjener hr. Holger K. Nielsen naturligvis et konkret svar.

Jeg blev spurgt om, hvordan Socialdemokratiet forholder sig til, at der ikke står tilstrækkelig meget om beskæftigelsen, at der ikke er en ligestilling – tror jeg det blev sagt af hr. Holger K. Nielsen – mellem inflationshensynet og beskæftigelsen. Jeg vil gerne sige som en del af det ærlige ja, at det vedstår vi os. Jeg har ikke et øjeblik lagt skjul på, at vi helst havde set, at inflationshensynet og beskæftigelses-hensynet var nævnt ligeværdigt i Traktaten, men omvendt synes jeg også, vi skylder at sige, som det allerede er blevet nævnt af hr. Bjørn Westh og andre – og jeg beder også om, at SF nævner det ude omkring og herinde – at beskæftigelsesniveauet faktisk er nævnt direkte i

Maastrichttraktatens formålsparagraf i artikel 2. Det ville være rart også at få det bekræftet, så vi har lagt de oplysninger frem, der nu hører til vurderingen.

Jeg beder også om, at man lægger sig på sinde, at hvis vi skal sikre en varig, høj, stabil beskæftigelse herhjemme og i Europa, er det meget vigtigt, at også SF erkender, at vi ikke holder til – og heller ikke skal gøre det – at lægge en linie, hvor inflationshensynet og beskæftigelses-hensynet kommer i modstrid med hinanden. I Socialdemokratiet mener vi i hvert fald, at det moderne samfund har nået et sådant stade, at vi lægger afgørende vægt på, at det er strukturforandringer i erhvervsliv, i uddannelse, i arbejdsmarkedspolitik og i investeringer, der skal skabe netop den forening, der er så nødvendig, for at vi både kan fastholde en lav inflation og en stadig stigende beskæftigelse.

Jeg husker, at den nuværende nationalbankdirektør i sin tid skrev en lærebog om, at det faktisk var muligt at forene fuld beskæftigelse med lav inflation, og det er den samme nationalbankdirektør, der blander sig i debatten også om EF. Jeg vil derfor understrege, at jeg tror, vi skal anskue Maastrichttraktaten som en i virkeligheden historisk ny og ganske enestående mulighed for, at vi kan etablere det nødvendige samarbejde over grænserne, der er nødvendigt for at kunne forene lav inflation og fuld beskæftigelse, for jeg synes det er vigtigt at huske, at Danmark igennem alle årene har arbejdet intenst for, at markedsøkonomien ikke alene skulle klare den fulde beskæftigelse, uddannelsesproblemerne og de sociale problemer, og at det var derfor, vi opbyggede et velfærdssamfund. Men når økonomien bliver international, som vi ved den for længst er blevet, når kapitalen, som det vist hedder, bliver international, som vi ved den for længst er blevet, ville det så ikke være at svigte vores ansvar, hvis vi ikke sagde: Lad os dog udnytte de nye politiske muligheder, der nu er for en stærkere koordineret aktivitet?

Jeg vil appellere meget til SF om at forstå, at et nej den 2. juni faktisk vil indebære, at jeg må sige til mine kolleger, Gro Harlem Brundtland, Ingvar Carlsson og til andre i de nordiske lande: Desværre! Jeres ønske om også at komme med i dette samarbejde ud fra de beskæftigelsesmæssige hensyn, vi deler, kan vi ikke leve op til i denne runde.